

CHARLOTTE LINK

**DE
TOESCHOUWER**

the house of books

Oorspronkelijke titel

Der Beobachter

Uitgave

Copyright © 2012 by Blanvalet Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Corry van Bree

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagbeeld

© Oleg Oprisco/Trevillion Images

Foto auteur

Derek Henthorn/www.henthorn.de

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3883 6

ISBN 978 90 443 3884 3 (e-book)

D/2013/8899/67

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Hij vroeg zich af of zijn vrouw iets gemerkt had. Soms keek ze hem zo vreemd aan. Wantrouwend. Onderzoekend. Ze zei niets, ze observeerde hem alleen maar nauwlettend.

In april waren ze getrouwd. Nu was het september. Ze zaten nog in de fase waarin ze voorzichtig met elkaar omgingen en de eigen gebreken probeerden te verbergen. Toch wist hij dat zijn vrouw zich ooit tot een zeurkous zou ontwikkelen. Ze was geen type om luidruchtig ruzie te maken, met borden te gooien of te dreigen dat ze hem het huis uit zou smijten. Ze was het type dat onophoudelijk en zenuwslopend zanikte.

Nu beheerste ze zich nog. Ze probeerde alles goed te doen. Ze kookte eten dat hij lekker vond, zette zijn bier op tijd in de koelkast, streek zijn broeken en overhemden en keek samen met hem naar sportprogramma's op de televisie, hoewel ze eigenlijk van romantische films hield.

En intussen hield ze hem in de gaten. Dat vermoedde hij in elk geval.

Ze was met hem getrouwd omdat ze niet zonder man kon, omdat ze zich beschermd en geborgen moest voelen. Hij was met

haar getrouwd omdat hij langzamerhand de grip op zijn leven begon te verliezen. Hij had geen vaste baan, weinig geld en hij dronk te veel. Het lukte hem af en toe tijdelijk werk te krijgen. Van de verdiensten kon hij net de huur van zijn troosteloze woning betalen. Hij voelde zijn levensvreugde afnemen en zag geen enkel perspectief meer.

Op dat moment was Lucy in zijn leven gekomen, samen met de kleine fietsenwerkplaats die ze van haar overleden man had geërfd. Meteen had hij zijn kans gegrepen. Hij had altijd al oog voor kansen gehad en was er trots op iemand te zijn die niet lang aarzelde. Nu was hij getrouwd. Hij had een dak boven zijn hoofd. Hij had werk. Zijn leven stond weer op de rails.

En nu dit. Deze gevoelens, deze bezetenheid, het onvermogen aan iets anders te denken dan aan háár.

Ze was blond. Niet slecht geverfd zoals Lucy, die al wat grijze haren kreeg, maar echt blond. Haar haren reikten tot haar taille en glansden in de zon als goudkleurige zijde. Ze had blauwgroene ogen die – afhankelijk van het licht, de kleur van haar kleding of de achtergrond – soms blauw als vergeet-mij-nietjes leken, of groen als een diep meer. Het intense kleurenspeel van haar ogen fascineerde hem. Hij had zoiets nog nooit gezien bij iemand.

Hij hield van haar handen. Ze waren fijn en tener, met lange, ranke vingers.

Hij hield ook van haar benen. Fragiel, bijna breekbaar, net als alles aan haar. Niets was lomp, dik of grof. Ze was de liefalligheid in eigen persoon.

Als hij aan haar dacht brak het zweet hem uit. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden en waarschijnlijk was dat Lucy opgevallen. Hij probeerde buiten te zijn als ze de straat in kwam lopen. Meestal testte hij een net gerepareerde fiets om een excuus te hebben daar te zijn. Hij hield van haar bewegingen. De verende loop. Ze trippelde niet, ze schreed. Er lag zoveel kracht in alles wat ze deed. Ze straalde een enorme energie uit, of ze nu liep, praatte of lachte.

Schoonheid. Ze bezat zo'n overvloed aan schoonheid en perfectie dat hij het soms bijna niet kon geloven.

Was het liefde, wat hij voelde? Ja, het moest wel liefde zijn, niet alleen begeerte en opwinding, die konden pas ontstaan omdat hij van haar hield. De liefde was het begin, de basis waarop zijn verlangen gedijde. Een verlangen dat hij niet voor Lucy kon opbrengen. Lucy was alleen maar een noodoplossing tegen de dreigende sociale afgrond. Een bittere noodzaak waarin hij zich moest schikken, dat verlangde het leven soms. Hij had lang geleden al geleerd dat het geen zin heeft je daartegen te verzetten.

En toch kwam alles in hem in opstand. Met daartussendoor steeds die verpletterende wanhoop. Want hoeveel kans maakte hij? Hij was geen aantrekkelijke man, daar maakte hij zich geen illusies over. Vroeger wel, maar tegenwoordig... Zijn dikke buik dankte hij aan zijn voorliefde voor bier en vet eten. Hij had slappe gelaatstrekken. Hij was achtenveertig, maar zag er tien jaar ouder uit, vooral als hij 's avonds te veel had gedronken, wat helaas nogal eens gebeurde. Hij moest sporten, meer groente eten, water of thee drinken, maar Jezus, als je dertig jaar zo had geleefd, was het niet eenvoudig om te veranderen. Hij vroeg zich af of dit elfje, deze fee, dit fantastische wezen toch van hem zou kunnen houden. Ongeacht zijn buik en zijn wallen en het feit dat hij bij de minste inspanning begon te hijgen en te zweten. Hij beschikte over innerlijke waarden, misschien zou het lukken daarmee indruk op haar te maken. Want hij had inmiddels wel begrepen dat hij niet meer zonder haar kon. Ondanks Lucy, ondanks haar jaloezie, ondanks de risico's die hij nam.

Hij was een achtenveertigjarige dikzak met een lichaam en een ziel die in vuur en vlam stonden.

Het probleem was alleen dat deze fee, dit wezen naar wie hij dag en nacht verlangde, zoveel jonger was dan hij. Heel veel jonger.

Ze was nog maar negen.

DEEL 1

Zaterdag 31 oktober 2009

Het lukte Liza de feestzaal ongezien te verlaten toen de zoon van de jubilaris aan zijn speech begon. Hij had al verschillende keren met zijn vork tegen zijn glas getikt. Eindelijk hadden de ongeveer honderd genodigden het begrepen. Het gepraat en gelach verstomden en iedereen keek naar de zenuwachtige man die op dat moment niets zo leek te betreuren dan zijn beslissing een toespraak te houden ter ere van de vijfenzeventigste verjaardag van zijn vader.

Een paar mannen maakten grapjes omdat hij afwisselend rood en bleek kleurde en daarna zo in de war raakte dat hij drie keer opnieuw moest beginnen.

Het moment kon niet gunstiger zijn.

Liza was het afgelopen kwartier al wat naar de uitgang opgeschoven en hoefde nu nog maar twee stappen te zetten om buiten te zijn. Ze deed de zware deur achter zich dicht, leunde tegen de muur en haalde diep adem. Wat was het hier rustig en koel! Ze had de indruk gehad dat niemand zo onder de warmte leed als zij. Iedereen leek zich uitstekend te vermaken. Mooie kleding, dure sieraden, geurende parfums, uitgelaten gelach. Zij zat daar mid-

denin en tegelijkertijd leek ze door een onzichtbare muur gescheiden van alle anderen. Ze had mechanisch gelachen, antwoord gegeven als haar iets werd gevraagd, geknikt of met haar hoofd geschud en van haar champagne gedronken. Toch leek het alsof ze de hele tijd verdoofd was geweest, alsof ze een marionet was die aan draden hing, niet in staat om zelfstandig bewegingen te maken. En precies zo ging het eigenlijk al jarenlang: ze leefde niet meer uit zichzelf. Als je dat wat ze deed nog leven kón noemen.

Er naderde een jonge werkneemster van het elegante Kensington Hotel, waar de verjaardag werd gevierd. Ze bleef even staan, en twijfelde of de vrouw die tegen de muur leunde misschien hulp nodig had. Liza vermoedde dat ze er beroerd uitzag. Ze ging rechtop staan en probeerde te glimlachen.

‘Is alles in orde?’ vroeg de werkneemster.

Ze knikte. ‘Ja. Het is alleen... Het is zo warm daarbinnen!’ Ze maakte een hoofdgebaar in de richting van de deur. De jonge vrouw keek haar vol medelijden aan en liep daarna verder. Liza beseftte dat ze een toiletruimte moest zien te vinden waar ze zich kon opknappen. Ze zag er waarschijnlijk vreselijk uit.

De met marmer betegelde ruimte was zacht verlicht en uit verborgen boxen stroomde kalmerende muziek. Ze was bang geweest dat ze iemand zou tegenkomen, maar gelukkig was ze alleen. Ook de toilethokjes leken leeg. Maar met honderd genodigden voor het verjaardagsfeest en andere hotelgasten kon dat nooit lang duren. Ze had dus niet veel tijd.

Liza leunde tegen een van de luxewastafels en keek in de hoge spiegel. Zoals zo vaak zag ze een vrouw die ze niet herkende. Haar mooie, lichtblonde haar, dat ze voor deze avond had opgestoken, hing in warrige plukken naar beneden. Haar lippenstift was verdwenen, wat haar lippen bleek maakte. Bovendien had ze hevig getranspireerd, waardoor haar neus glansde en haar make-up was uitgelopen.

Ze had het gevoeld. Vermoed. Daarom had ze de afgelopen

twintig minuten zo hevig verlangd die benauwde zaal vol mensen te verlaten. Ze moest snel iets aan haar uiterlijk doen en daarna deze avond op de een of andere manier zien door te komen. Het kon niet eeuwig duren. De champagneontvangst was al bijna voorbij, waarna het buffet geopend zou worden. Godzijdank een buffet, dat was beter dan een diner met vijf gangen. Zo'n diner kon uren duren en bovendien viel het meteen op als je verdween, in elk geval bij je tafelgenoten. Een buffet bood meer mogelijkheden om snel en discreet te verdwijnen.

Ze zette haar handtas op de marmeren plaat, frunnikte zenuwachtig en onhandig aan de sluiting en slaagde er uiteindelijk in haar make-uptube en poederdoos te pakken. Als haar handen maar niet zo trilden! Ze moest oppassen dat ze niet op haar jurk morste. Dat zou het toppunt zijn, het enige wat er nog aan deze toch al vreselijke avond ontbrak.

Terwijl ze haar best deed de poederdoos te openen, begon ze te huilen. Het gebeurde zomaar: de tranen rolden gewoon over haar wangen, ze kon er niets tegen doen. Ontzet hief ze haar hoofd op en keek naar het vreemde, nu ook nog behuilde gezicht in de spiegel. Het maakte het drama compleet. Hoe kon ze ooit terugkeren in de zaal met deze rode, gezwollen ogen?

Paniekerig trok ze een stapel zijdezachte make-updoekjes uit de houder aan de muur en probeerde de stroom te stelpen. Haar pogingen leken het alleen maar erger te maken. De tranen bleven komen.

Ik moet naar huis, dacht ze, het heeft geen nut, ik moet hier weg!

Opeens hoorde ze een geluid achter zich. De deur naar de gang ging open. Scherpe hakken tikten op het marmer. Door haar tranensluiser heen zag Liza een vrouw in de richting van de toiletten lopen. Ze duwde de make-updoekjes tegen haar gezicht en deed of ze haar neus snoot.

Opschieten, dacht ze, verdwijn!

De voetstappen stopten plotseling. Even was het doodstil in de toiletruimte. Toen waren ze er weer, dichtbij nu. Liza voelde een hand op haar trillende schouder, keek op en zag een vrouw in de spiegel. Ze had een bezorgde uitdrukking op haar gezicht, vragende ogen. Liza kende haar niet, maar aan haar kleding te zien behoorde ze ook tot het verjaardagsgezelschap.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg ze. ‘Ik wil me niet opdringen, maar...’

De vriendelijke bezorgdheid in de kalme stem was meer dan Liza kon verdragen. Ze liet de doekjes zakken, gaf zich over aan haar pijn en deed niets meer om de tranenstroom tegen te houden.